חגיגה אמיתית על שפת הים

האיש שבא לסעוד

למעשה היתה רשימה זו צריכה להכיל משפט אחד בלבד, והוא: לכו אל מסעדת „הטיילת" שעל שפת הים. זה הכל. אין מה להוסיף, אך כיוון שהקורא הסקרן יבצה בוודאי קצת פרטים נוספים, אני מוכן לתת אותם. רק שיהיה ברור: אלה פרטים מיותרים. אתם צריכים פשוט ללכת למסעדה הזאת, לאכול בה, ולא תצטערו על כך.

נקלענו אליה במקרה. ביום שבת, בחזרה מן הים, חיפשנו מקום לשבת בו ולשתות משהו קר. לפני רחוב בוגרשוב היה מין מקום כזה. לא נראה מפואר מדי, לא יקר מדי, לא מבטיח מדי. התיישבנו, הבטנו בתפריט והחלטנו לא להסתפק במשהו קר אלא גם לאכול.

ובכן, כיוון שכאן האוכל הוא העיקר, נחסוך מכם הפעם את מראה הים, את המבט אל הטיילת, את השמש והשמיים וניגש ישר לעניין.

◆

קודם כל מקבלים כאן מיץ טבעי. זו כבר התחלה טובה וסימן טוב לבאות. שתי כוסות קרירות גדולות של משקה תפוזים אמיתי, טעים ומרענן. אחר־כך מקבלים כאן סלאט ירקות חתוך דק־דק, מתובל ברוטב עסיסי, מסוג הסלאטים שאפשר לאכול בדרך כלל רק בבית, במקום שיש יד אוהבת המוכנה לטרוח ולחתוך את הירקות בסבלנות ובתשומת־לב.

לאחר הסלאטים הזמנו שניצל ברוטב פטריות וחסילונים בנוסח פרובאנס. ובכן, אם מה שקדם לזה היה חגיגה אמיתית, הרי מה שהוגש לנו עכשיו היה כבר נשף. השניצל לא היה דומה לשום שניצל שאכלנו בחיינו. הוא היה עטוף במעטה בעל טעם מיוחד, רווי ברוטב פטריות ורך כחמאה מבפנים. מאכל כל־כך טוב לא אכלנו כבר שנים. לחסילונים בנוסח פרובאנס היה טעם אמיתי של פרובאנס: עם הרבה שום, הרבה פטרוזיליה והרבה עסיס.

סיכמנו את העניין בגלידה, ושילמנו 880 לירות. כשהבענו את פליאתנו על טיב האוכל בפני המלצרית, היא לא התפלאה כלל: „תיירים באים הנה במקרה, סתם כך, ולא מבינים איך זה שהאוכל כל־כך טוב." זהו. אז גם אנחנו לא מבינים, ומזמינים את כולכם ליהנות מאי־הבנה משמחת זאת. (מ.)

(לוקלום)

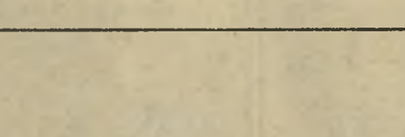

מכתבים

אינפלציה וליכלוך

עוד מודעות־בחירות של הליכוד, בעיקבות המודעה שפורסמה במיכתבו של הקורא מאיר בן שלמה מירושלים („העולם הזה" 2233).

יפה עשה הקורא בן־שלמה, שלח מודעה ישנה של הליכוד, שהבטיחה, ערב הבחירות לכנסת התשיעית, להחזיר לעם את ביטחונו הכלכלי ואת גאוותו הלאומית. הבטחות לחוד ומציאות לחוד.

אולם כדי שהמוני הבוחרים לא יטעו בשנית, בשעת הקלפי הבאה

מודעת הליכוד
יש להחליף —

מודעת הליכוד
— את השילטון

עלינו לטובה, הריני שולח לכם עוד שתי מודעות של הליכוד מאוחה התקופה — „לנקות את הליכלוך" ו„לצמצם את האינפלציה".

אכן, הגיע הזמן שהמערך יפרסם את מודעות הליכוד — בשמו שלו.

מאיר ענבר, עפולה

● מודעות בחירות של הליכוד, שפורסמו כחודש לפני הבחירות — ראה גלופות.

● ● ●

על „מותה של זכיכה"

מתאבל הקורא גולן, מטעמים של שכנות טובה.

הצטערתי צער רב על ההחלטה להקרין בטלוויזיה את הסרט מותה של נסיכה. כידוע, עוררה הקרנת הסרט את חמתם של הסעודים, בעקר בני מישפחת המלוכה. בעיניהם נחשב הסרט מעליב ומתגרה.

אנו שכנים של הסעודים, אם נרצה ואם נמאן. שכנים צריכים להשתדל, לפחות, לא לפגוע האחד ברגשותיו של השני. שהרי נאמר כבר: טוב שכן קרוב מאח רחוק. לו היינו פוסלים את הסרט לחקרנה על מסכינו היה הדבר מודלף לעיתונות ונחשב כמחווה של שכן טוב; בבחינת שלח לחמך על פני המים. חבל שהעומדים ליד ההגה אינם מבינים את המנטאליות של שכנינו בעניינים כגון זה. זוהי שגיאה נוספת בשרשרת השגיאות שלנו, והמציאות מראה להיכן הגענו.

רפאל גוזן, חולון

גישתו הדמוקראטית של מנכ"ל רשות־השידור, טומי לפיד, אכן נוגעת ללב. מהיכן שאב את הואומץ להקרין על מסך הטלוויזיה הישראלית סרט כה ביקורתי וכה נוקב, החושף את השחיתות, הצביעות והשקר של צמרת השילטון ב... סעודיה.

כל הכבוד לאומץ־ליבו של לפידו

הידד לרוח הדמוקראטית השוררת בשידורי ישראל.

אלה דגני, ירושלים

● ● ●

על „תרבות הגויים"

על סכס, פיס וטמפונים.

חטיפת הילד מסביון משקפת את מצבה של החברה הישראלית. מעציב להיווכח לאיזה שפל הגענו. ואין צורך לפרט... הדבר המזעזע הוא, שעם ישראל, הנושא את דגל המוסר מאז מתן תורה, אינו מסוגל להיות אור לגויים או אור לעצמו. תחת זאת אנו מחקים בדבקות מתמיהה את „תרבות" הגויים — שאותם אין אנו חדלים להשמיץ.

אם תחנות הרדיו שלנו תמשכנה לשדר יומם ולילה סכס, פיס וטמפונים, ללא שמץ של בושה ותבונה, אזי שום תועלת לא תצמח לנו מהשמעת קומץ פסוקי־אלהים בכל בוקר. זהו השקר הגדול שבחיינו! ואם לא נחזור, בדחיפות, אל ה' אמת ואל אלהים, אם על־ידי הדת או בעזרת מדיטציה — לא נוכל להאשים שום עם בחורבננו, אלא רק את עצמנו.

יש לנו הרבה שרים, עסקני־ציבור ורבנים־ראשיים, אבל אין לנו אפילו מנהיג אחד. עד שיקום אותו מנהיג, עלינו להיות המנהיגים של עצמנו.

חנן גודרגרט, חולון

● ● ●

אין מעודדים את התיירות

בנתניה אוכפים חוקי־עזר, היוצרים אווירה של עוצר ותיסכול.

מזה כמה שבועות שבנתניה שומרים על החוק הלכה למעשה וסוגרים את בתי־העסק — בכלל זה בתי־קפה ומיסעדות — בשעת חצות 24.00. וכך, מדי לילה עוברות ניידות מישטרה לאורך הרחוב והשוטרים מצווים לסגור את בתי־העסק. הם אף מקימים את היושבים בבתי־הקפה — אזרחים כתיירים. משעה זאת ואילך הופכת נתניה לעיר־רפאים, שרוב כלי־הרכב הנוסעים ברחובותיה הם מכוניות מישטרה, היוצרות הרגשה של עוצר ותיסכול.

האם כך מתכוונת העיריה לעודד את התיירות ולמשוך מטיילים לנתניה, הידועה כעיר של תיירות וגופש?

נעים דניאל, נתניה

(המשך בעמוד 6)